

מ"ת 24095/12/23 - מדינת ישראל נגד מחמוד אלנסאסרה (עציר)

בית משפט השלום בפתח תקווה

מ"ת 24095-12-23 מדינת ישראל נ' אלנסאסרה(עציר)
תיק חיצוני: 540309/2023

לפני **כבוד השופט אריאל סלטו**
מדינת ישראל
מבקשים
נגד
משיבים
מחמוד אלנסאסרה (עציר)

החלטה

לפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של גניבת רכב בצוותא - עבירה לפי סעיף 413ב יחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), פריצה לרכב בכוונה לגנוב - עבירה לפי סעיף 413 סיפא לחוק, נהיגה ללא רישיון נהיגה - מעולם לא הוציא - עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961, נהיגה ברכב ללא ביטוח - עבירה לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 07.12.2023 הגיע המשיב יחד עם אחרים לרחוב כץ 32 פתח תקווה, שם הם פרצו לרכב בכוונה לגנוב אותו. לאחר שהניעו את הרכב המשיב נהג בו עד למחלף ראש העין לכיוון מזרח, שם נעצר על ידי שוטרים.

טענות הצדדים

ב"כ המשיב, טוען כי בחומר הראיות אין ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב בכתב האישום, בכל הנוגע לעבירת גניבת רכב. לדבריו, קיימות ראיות לכאורה לעבירה של קבלת רכב או חלק גנובים - עבירה לפי סעיף 413 לחוק, אך לא לעבירה של גניבת רכב, וודאי שלא לעבירה של גניבת רכב בצוותא.

ב"כ המשיב טוען כי הראיות מהן ניתן ללמוד על מעשיו של המשיב, הן דוחות הפעולה של השוטרים שתפסו את המשיב נוהג ברכב הגנוב, ודברי המשיב בחקירה לפיהם הוא קיבל שיחת טלפון מאדם שהציע לו להעביר רכב לשטחים, ושלא לו מונית שלקחה אותו למקום בו היה מצוי הרכב הגנוב כשהוא מונע.

ב"כ המשיב מוסיף וטוען כי אומנם קמה חזקה תכופה לפיה המשיב גנב את הרכב, כיוון שהוא נתפס ברכב הגנוב זמן קצר לאחר שהרכב נגנב, אולם משהוא סיפק הסבר שלא נשלל, הרי שהוא הפריך את החזקה.

עוד טוען ב"כ המשיב כי היה באפשרותה של המשטרה לבצע פעולות חקירה שהיה בהן כדי לאשש או להפריך את גרסת המשיב, ומשפעולות אלה לא נעשו, יש לקבל את גרסת המשיב כפי שהיא, דהיינו, שלא היה לו כל חלק בפריצת הרכב והנעתו, וכשהוא הגיע אל הרכב הוא היה מונע, ולא היו אנשים במקום.

לבסוף טוען ב"כ המשיב כי התיאור בכתב האישום לפיו המשיב הגיע אל הרכב יחד עם אחרים, ולאחר מכן המשיב והאחרים פרצו לרכב והניעו אותו, הוא תיאור שאין לו כל בסיס בראיות. בהקשר זה, טוען ב"כ המשיב כי המבקשת אינה רשאית לבחור לעצמה את החלק בדברי המשיב בו הוא טוען כי הגיע אל הרכב במונית, ולקבוע על בסיסו כי המשיב הגיע יחד עם אחרים וכי המשיב והאחרים פרצו לרכב והניעו אותו.

ב"כ המבקשת טוענת מנגד כי בידי המבקשת ראיות לכאורה להוכחת כל המיוחס למשיב בכתב האישום. לדבריה, משנתפס המשיב ברכב הגנוב זמן קצר לאחר שהרכב נגנב, קמה חזקה תכופה שהמשיב גנב את הרכב, והמשיב לא הפריך את החזקה. ב"כ המבקשת טוענת עוד כי הגרסה של המשיב היא בלתי סבירה, ואין בה כדי להפריך את החזקה.

עוד טוענת ב"כ המבקשת כי דוח חברת איתוראן, המצוי בחומר החקירה, שולל את גרסת המשיב, שכן לטענת המשיב לאחר שהרכב נפרץ והונע והוא קיבל שיחת טלפון, ובהמשך נשלחה אליו מונית שלקחה אותו אל הרכב הגנוב, ואילו מהדוח עולה כי הרכב הונע ומיד החל בנסיעה.

באשר לעובדה שכתב האישום מייחס למשיב כי הוא הגיע למקום עם אחרים, יחד עימם פרץ את הרכב והניע אותו, טוענת ב"כ המבקשת כי הראיה המלמדת על כך היא גרסתו של המשיב לפיה הוא הגיע למקום בו חנה הרכב יחד עם נהג המונית שנשלחה אליו.

דין והכרעה

לאחר שהקשבתי קשב רב לטיעוני ב"כ הצדדים, ועיינתי בתיק החקירה, הגעתי לכלל מסקנה כי יש בכוחו של חומר החקירה שהונח לפניי כדי לבסס תשתית ראייתית לכאורית להרשעת המשיב בעבירה של גניבת רכב. עם זאת, אין בכוחו של חומר הראיות כדי לבסס תשתית ראייתית לכאורית לכך שגניבת הרכב בוצעה בצוותא.

כידוע, לצורך החלטה בדבר קיומה של תשתית ראייתית לכאורית להרשעת נאשם במשפט, אין בית המשפט נדרש לעמוד על משקלן של הראיות או לקבוע ממצאים בכל הקשור לשאלת מהימנות עדים (בש"פ 1597/20 **מדינת ישראל נ' אבו סעב** (11.03.2020)). כמו כן, אין בית המשפט נדרש, בשלב זה, לטענות בדבר הגנה מן הצדק (בג"צ 230/07 **עטון נ' מדינת ישראל** (01.03.2007)), אכיפה בררנית (בש"פ 7148/12 **כנאנה נ' מדינת ישראל** (14.10.2012)).

או אי חוקיות פעולת המשטרה (בש"פ 5966/15 אבו סאלח נ' מדינת ישראל (06.10.2015)). די בכך שבית המשפט משתכנע בדבר קיומו של פוטנציאל ראייתי להרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום (בש"פ 3144/20 פלוני נ' מדינת ישראל (07.06.2020)).

גניבת רכב

למעשה, הצדדים מסכימים כי המשיב נתפס כשהוא נוהג ברכב הגנוב, זמן קצר לאחר שהוא נגנב, ומשכך קמה חזקה לפיה המשיב גנב את הרכב, המחלוקת ביניהם נוגעת לשאלה האם יש בגרסתו של המשיב להפריך את החזקה.

עיון בחומר הראיות מלמד כי גרסתו של המשיב אינה מפריכה את החזקה, הן בשל היותה בלתי סבירה, והן בשל כך שהיא אינה מתיישבת עם ראייה אובייקטיבית שקיימת בתיק - דוח חברת איתוראן.

גרסתו של המשיב היא בלתי סבירה. לטענתו של המשיב, בהיותו בלוד התקשר אליו אדם שהוא לא מכיר, אותו אדם אמר לו לנסוע במונית שנשלחה אליו, ואשר תביא אותו אל רכב, אותו הוא יקח לשטחים. באותה שיחה נאמר לו כי בשטחים הוא יקבל כסף, מבלי שנאמר לו מהו הסכום שיקבל. עוד נאמר לו בשיחה כי בשל מחלת הקורונה, עליו לעטות כפפות. המשיב קנה כפפות ונסע במונית שנשלחה אליו, בה נהג אדם שהוא לא מכיר, שהסיע אותו לפתח תקווה לרחוב שהוא לא מכיר. בהגיעו למקום שוחח בטלפון פעם נוספת עם האדם שהתקשר אליו, והאחרון אמר לו לאן ללכת, את סוג הרכב שעליו לקחת לשטחים ואת מספר הרישוי שלו. הוא הבחין ברכב כשהוא מונע ללא מפתח, ונהג בו כשהוא עוטה כפפות עד שנעצר על ידי השוטרים. כשנשאל מה הוא רשם בטלפון כדי להגיע לשטחים, השיב בתחילה כי נהג המונית רשם, וכי הוא לא יודע מה הוא רשם, אך בהמשך טען שהוא רשם את הכתובת בהוראת נהג המונית.

גרסה זו של המשיב, וודאי בשלב זה של ההליך, אינה סבירה, אינה מתיישבת עם ניסיון החיים והשכל הישר, ומשכך אינה מפריכה את החזקה התכופה. חוסר סבירותה בא לידי ביטוי החל מן הטענה שאדם יסכים להעביר רכב לשטחים על סמך שיחת טלפון שקיבל, סמוך לחצות הליל, מאדם שהוא אינו מכיר, ואף מבלי שנאמר לו מהי התמורה לה יזכה, דרך הטענה כי אדם שפרץ לרכב והניע אותו, יטרח לשלוח מונית לאדם אחר, אותו הוא לא מכיר, על מנת להביאו מלוד לפתח תקווה, ולא למשל, יביא עימו מראש אדם שתפקידו יהיה לנהוג ברכב, וכלה בטענה שאדם, בסוף שנת 2023, ינהג ברכב כשהוא עוטה כפפות, כיוון שהוא חושש ממחלת הקורונה, אך לא יעטה מסכה.

גרסתו של המשיב אינה מתיישבת עם דוח חברת איתוראן. מהדוח של חברת איתוראן שמצוי בחומר החקירה עולה כי ביום 08.12.2023 בשעה 01:02:34 הרכב הגנוב הונע ללא מפתח חוקי, וכבר בשעה 01:03:30, דהיינו, 56 שניות לאחר מכן, החל הרכב הגנוב בנסיעה. אילו אדם אחר הניע את הרכב, כפי שטען המשיב בגרסתו, הרי שלא יכול להיות שהמשיב לא פגש בו, שכן על מנת שאירוע כאמור יתרחש נדרש שהאדם המניע, מיד לאחר ההנעה, יספיק לצאת מהרכב הגנוב, להעלים מהמקום, והמשיב יכנס מיד לרכב ויחל בנסיעה, והכל ב-56 שניות.

בצוותא

עיון בכלל הראיות, למעט גרסתו של המשיב, מלמד כי הרכב הגנוב הונע ללא מפתח חוקי, מיד לאחר מכן החל בנסיעה, ולאחר כ-18 דקות של נסיעה רצופה נעצר, ובתוכו נמצא המשיב לבדו.

המבקשת מבססת את טענתה לפיה המשיב הגיע למקום בו חנה הרכב הגנוב יחד עם אחרים, וכי יחד עימם פרץ את הרכב והניע אותו, על גרסתו של המשיב לפיה הוא הגיע למקום יחד עם נהג המונית.

ואולם, משטוענת המבקשת כי גרסתו של המשיב היא בלתי סבירה ואין לתת בה אמון, אין באפשרותה לעשות שימוש בחלק מן הגרסה, מבלי שבחומר הראיות קיימות ראיות המאמתות את אותו החלק, ומבלי שיש טעמים כלשהם היכולים להצדיק שימוש שכזה.

המשיב אומנם טען בגרסתו כי הגיע למקום יחד עם נהג מונית, אך בצמוד לכך טען שהמונית נשלחה אליו על ידי אלמוני שהתקשר אליו וביקש ממנו לקחת רכב לשטחים ולעטות כפפות בגלל מחלת הקורונה, גרסה שהמבקשת טוענת, בצדק, כי היא בלתי סבירה. משכך, ברי שהמבקשת אינה יכולה להחליט כי אמירתו של המשיב כי הוא הגיע למקום יחד עם נהג המונית, לא זו בלבד שהיא נכונה, אלא שהיא מבססת ביצוע בצוותא של גניבת רכב.

בנוסף, וכפי שפורט לעיל, גרסתו של המשיב אינה מתיישבת עם דוח חברת איתוראן, עובדה המלמדת גם כן שלא ניתן לתת אמון בגרסה זו, ולא ניתן לעשות שימוש בחלק ממנה.

סוף דבר

לנוכח כל האמור לעיל, הגעתי לכלל מסקנה כי יש בכוחו של חומר החקירה שהונח לפניי כדי לבסס תשתית ראייתית לכאורית להרשעת המשיב בעבירה של גניבת רכב. עם זאת, אין בכוחו של חומר הראיות כדי לבסס תשתית ראייתית לכאורית לכך שגניבת הרכב בוצעה בצוותא.

ניתנה היום, י"ב טבת תשפ"ד, 24 דצמבר 2023, בהעדר הצדדים.